

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9CoPr/5/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4117208164
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 03. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Radošická Vallová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2022:4117208164.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a členiek senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej, v spore žalobcu: G. U. U., nar. XX. XX. XXXX, bytom M., A. XXXX/XX, proti žalovanému: PARAPETROL, a. s. , so sídlom Nitra, Štefánikova 15, IČO 36 526 606, o určenie povinnosti vystaviť opravný list dôchodkového zabezpečenia a zaplatenia mzdy vo výške 9 802,03 eura, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Topoľčany zo dňa 16. júna 2021 č. k. 11Cpr/2/2017-244 takto

r o z h o d o l :

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie p o t v r d z u j e .

Žalovanému sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu na povinnosť vystaviť opravný list dôchodkového zabezpečenia žalobcu zamietol (I.). Ďalším výrokom žalobu o zaplatenie mzdy žalobcovi za obdobie od 01. 08. 1996 do 01. 03. 1998 v sume 9 802,03 eura zamietol (II.) a žalovanému náhradu trov konania nepriznal (III.). Po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 252a ods. 1 Zákonníka práce č. 311/2002 Z. z., § 111 ods. 1, 2, § 119 ods. 1, § 240 ods. 1, 2, § 244 ods. 1, § 261 ods. 1, § 262 ods. 1, § 263 ods. 1, § 60 ods. 2 a 4 Zákonníka práce č. 65/1965 Zb. účinného do 30. 06. 2003, ako aj § 3 a § 242 ods. 1 citovaného zákona.

1.1. Predmetom konania bol nárok žalobcu (po úprave žalobného petitu), ktorým sa domáhal uloženia povinnosti žalovanému vystaviť mu opravný list dôchodkového zabezpečenia, v ktorom uvedenú sumu prerozdeli do obdobia od 01. 02. 1996 do 31. 03. 1998 a tento opravný list zašle žalobcovi do troch dní od právoplatnosti rozsudku a zároveň sa domáhal zaplatenia ušlej mzdy za obdobie od 01. 08. 1996 do 01. 03. 1998 v sume 13 236,60 eura s príslušenstvom. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalobca so žalovaným uzatvorili dňa 01. 02. 1996 pracovnú zmluvu v deň nástupu do práce 21. 02. 1996 s druhom práce - referent odbytu a s miestom výkonu práce mesto M., pričom pracovný pomer bol dohodnutý na dobu určitú, a to doby ukončenia súdneho sporu o trvanie pracovného pomeru, pričom mzdové dojednanie bolo dohodnuté na sumu 9 000 Sk ako základná mesačná mzda. Z dohody o zmene pracovnej zmluvy zo dňa 30. 07. 1996 vyplýva, že touto došlo k zmene pracovnej zmluvy s účinnosťou od 01. 08. 1996, kedy sa zmenili mzdové podmienky a to tak, že základná mzda bola vo výške 2 700 Sk + 5% z objemu realizovaného obchodu zabezpečeného pracovníkom a dohodou o zmene pracovnej zmluvy zo dňa 05. 05. 1997 sa zmenila pracovná zmluva s účinnosťou od 01. 05. 1997 ohľadne mzdových podmienok tak, že tieto sa zmenili na mzdu 10 000 Sk + 1% z objemu predaného tovaru zabezpečeného pracovníkom. Bolo preukázané, že zamestnávateľ PARAMO SLOVAKIA, a. s. a zamestnanec (žalobca) uzavreli dohodu o rozviazaní pracovného pomeru ku dňu 31. 03. 1998 a to z dôvodu uvedeného v § 46 ods. 1 písm. c/ Zákonníka práce.

1.2. Z vyhodnotenia odmeny zo dňa 31. 03. 1998 vyplýva, že žalobca, ako aj zamestnávateľ vyhodnotili výšku odmeny na základe účtovnej evidencie o realizácii predaja v daných obdobiach a zhodli sa na tom, že pracovníkovi prináleží odmena k základnej mzde za obdobie od 01. 03. 1996 do 31. 03. 1998 vo výške 103 470 Sk a bude vyplatená pracovníkovi vo výplatnom termíne mzdy za mesiac marec 1998 a zamestnávateľ je oprávnený si z tejto mzdy vziať pohľadávku vo výške 103 470 Sk, ktoré zamestnávateľ mal voči zamestnancom. Žalobca adresoval žalovanému dňa 22. 04. 1998 žiadosť, z ktorej vyplýva, že dňa 06. 04. 1998 žiadal od žalovaného opravný mzdový list a žalobca zároveň namietal spôsob výpočtu brutto mzdy.

1.3. Z rozsudku Okresného súdu v Nitre č. k. 16C/78/01-154 zo dňa 20. 01. 2004 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre č. k. 5Co/67/2004-182 vyplýva, že predmetom konania bola žaloba o zaplatenie mzdy vo výške 103 470,- Sk s 22% úrokom z omeškania od 01. 04. 1998 do zaplatenia z dôvodu, že podľa pracovnej zmluvy mali dojednanú percentuálnu odmenu z dojednaného obchodu, resp. predaného tovaru sprostredkovaného pracovníkom. Išlo o pohyblivú zložku mzdy od 01. 08. 1996 do 31. 03. 1998. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť 13. 01. 2005.

Rozsudkom Okresného súdu Nitra č. k. 12C/100/98 zo dňa 12. 10. 2000 v spojení s rozsudkom KS v Nitre č. k. 8Co/133/01-129 súd návrh navrhovateľa zamietol, pričom tento rozsudok nadobudol právoplatnosť 28. 11. 2001 v konaní, v ktorom sa žalobca domáhal, aby súd určil, že dohoda o rozviazaní pracovného pomeru zo dňa 31. 03. 1998 medzi ním a odporcom je neplatná. Odstúpenie od dohody v rozviazaní pracovného pomeru zo dňa 31. 03. 1998 medzi navrhovateľom a odporcom písomným prejavom navrhovateľa zo dňa 18. 04. 1998 je platné a jeho pracovný pomer u odporcu trvá nepretržite od 01. 02. 1996 a zároveň žiadal, aby súd zaviazal odporcu k náhrade ušlej mzdy vo výške priemerného mesačného platu 14 000,-Sk od 01. 04. 1998 až do termínu, kedy mu bude umožnený výkon práce s 22% ročným úrokom z omeškania.

Uznesením Okresného súdu v Nitre č. k. 25C /157/1998 zo dňa 04. 07. 2003 súd konanie zastavil, pričom uznesenie nadobudlo právoplatnosť 09. 06. 2003 a v tomto konaní sa navrhovateľ domáhal od odporcu zaplatenia mzdy vo výške 70 000,-Sk brutto s 22% úrokom z omeškania od 01. 05. 1997 do zaplatenia z dôvodu, že prostredníctvom neho bol zabezpečený obchod navrhovateľa s VŠZ - nákup Košice, keď podľa pracovnej zmluvy mali dojednanú percentuálnu odmenu z dojednaného obchodu, resp. predaného tovaru predaného pracovníkom. Od odporcu ďalej požadoval zaplatenie cestovných náhrad vo výške 170 998,-Sk za obdobie od 01. 08. 1997 do 04. 03. 1998 spolu s diétami a stravným v sume 10 000,-Sk za obdobie od 01. 08. 1997 do 31. 03. 1998, teda spolu 180 998,-Sk s 22% úrokom z omeškania od 01. 11. 1997 do zaplatenia. Tiež požadoval 22% úrok z omeškania z už vyplatenej odmeny 103 470,-Sk, počnúc dňom 01. 11. 1997 vo výške 10 778,-Sk.

1.4. Vzhľadom na vykonané dokazovanie, nemal potom súd žalobu žalobcu o povinnosť vystaviť list dôchodkového zabezpečenia za preukázanú. V zmysle uznesenia Krajského súdu v Nitre sp. zn. 9CoPr/3/2019, ako aj v zmysle upresnenia žalobného návrhu žalobcu zo dňa 07. 05. 2021 súd posúdil, že predmetná žaloba žalobcu je žalobou na plnenie, a nie určovacou žalobou, kde by mal žalobca povinnosť preukazovať v konaní naliehavý právny záujem. V tomto prípade však lehota 3 mesiacov na uplatnenie žalobného návrhu zamestnanca - žalobcu je hmotnoprávnou prekluzívnou lehotou, plynúca odo dňa, keď sa zamestnanec dozvedel o jej obsahu. Z vyjadrení žalobcu na č. I. 222, ktoré vykonal na pojednávaní dňa 18. 05. 2021, je jednoznačné, nakoľko to tvrdí sám žalobca, že dňa 25. 01. 2010 a 11. 01. 2011 oznamoval žalobcovi skutočnosti ohľadne opravného listu dôchodkového zabezpečenia, a teda dožadoval sa nápravy, teda vedel o týchto skutočnostiach už v čase ukončenia pracovného pomeru dohodou, t. j. dňom 31. 03. 1998 (čo preukazuje aj list žalobcu žalovanému dňa 22. 04. 1998 na č. I. 184), a teda prekluzívna lehota na uplatnenie jeho nároku na súdu uplynula dňom 30. 06. 1998 a to z dôvodu, že žalobca pri ukončení pracovného pomeru sa mal domáhať úpravy - doplnenia údajov, ktoré mu boli nejasné, alebo tam chýbali napr. z hľadiska sociálneho zabezpečenia alebo dôchodkového zabezpečenia. Pokiaľ žalobca v písomnom vyjadrení na č. I. 179-180 uviedol, že list dôchodkového zamestnania nepredstavuje potvrdenia o zamestnaní podľa § 60 ods.2 Zákonníka práce, súd poukazuje na to, že toto ustanovenie uvádza okrem povinnosti vydať potvrdenie o zamestnaní povinnosť vydať potvrdenie aj o ďalších skutočnostiach ustanovených právnymi predpismi, čo je prípad, ktorý je predmetom žalobného návrhu. Vzhľadom k tomu, že žalobca si žalobný návrh neuplatnil v

zákonnej trojmesačnej prekluzívnej lehote, súd jeho žalobu o povinnosť žalovaného vystaviť opravný list dôchodkového zabezpečenia zamietol.

1.5. Čo sa týka druhého uplatneného žalobného návrhu, t. j. rozhodnúť o žalobe na zaplatenie sumy 9 802,03 eura, ktorá suma predstavuje odmenu - pohyblivú zložku mzdy za obdobie od 01. 08. 1996 do 31. 03. 1998, súd sa musel prednostne vysporiadať so vznesenou námietkou premlčania za strany žalovaného a to aj s poukazom na uznesenie Krajského súdu v Nitre č. k. 9CoPr/3/2019-131 bod 26. odôvodnenia, v ktorom uviedol, že povinnosťou súdu prvej inštancie bude sa opätovne zaoberať uplatneným nárokom, pričom prednostne sa vysporiada so vznesenou námietkou premlčania zo strany žalovaného. Tu súd poukazuje na skutočnosť, že to bol práve žalobca, ktorý v pôvodnej žalobe podanej dňa 15. 03. 2017 na Okresný súd v Nitre na č. I. 4 žaloby uviedol, že jeho oprávnený a vyčíslený nárok voči žalovanému na pohyblivú zložku mzdy vo výške 398 766,- Sk za obdobie od 01. 08. 1996 do 31. 03. 1998 je premlčaný. Napriek tomuto konštatovaniu podal návrh na rozšírenie žalobného návrhu dňa 02. 03. 2018 o zaplatenie mzdy vo výške 13 236,60 eura, kde konštatoval, že žalovaný sa vyjadril, že jeho nárok je premlčaný, avšak odvolal sa na to, že aj s odstupom 20 rokov v rámci dobrých mravov v súlade so zásadami dobrého občianskeho spolužitia má za to, že túto jemu prináležiacu pohyblivú zložku mzdy žalovaný dodatočne vyplatí. Žalobca však vôbec nezdôvodnil, v čom porušil žalovaný dobré mravy, resp. prečo žalobca nekonal v súlade s dobrými mravmi, iba paušálne túto skutočnosť uviedol. Neskôr argumentoval, že až po tom, ako žalovaný nespochybnil vo vyjadrení zo dňa 27. 06. 2017 jeho nárok na odmenu, mohol reálne uplatniť tento nárok dňa 01. 03. 2018, a preto dňa 01. 03. 2018 podal návrh na rozšírenie žalobného návrhu zo dňa 10. 03. 2017. Súd konštatuje, že keďže žalovaný sa nedopustil žiadneho konania, ktorým by bránil žalobcovi získať potrebné informácie k uplatneniu nároku, čo ani žalobca neuvádzal, a neboli tu zistené ani konania, ktoré by súd mohol zhodnotiť ako konanie v rozpore s dobrými mravmi, ktorým by mal žalovaný ovplyvniť možnosť si uplatniť svoj nárok zo strany žalobcu, je zrejmé, že takáto vznesená námietka premlčania nie je v rozpore s dobrými mravmi a žalobca mal možnosť podať žalobu v premlčacej dobe, t. j. v období od 01. 04. 1998 do 01. 04. 2001, čo nevykonal, a preto sa jeho právo v zákonnej trojročnej lehote premlčalo. Žalobca mal takúto možnosť žalovať predmetný nárok aj v konaní vedenom na Okresnom súde v Nitre sp. zn. 16C 78/01 a túto možnosť nevyužil, resp. v tomto konaní súd jednoznačne uviedol, že predmetná uzatvorená dohoda ohľadne vysporiadania vzájomných nárokov je absolútne platná a uzatvorením dohody medzi účastníkmi došlo dňa 31. 03. 1998 k vyriešeniu vzájomných sporných nárokov v takom rozsahu, ako sú v dohode špecifikované. Vzhľadom k tomu, že uplatnený nárok žalobcu na zaplatenie mzdy vo výške 9 802,03 eura je premlčaný, súd jeho žalobu zamietol.

1.6. O nároku o náhradu trov konania súd rozhodol v zmysle § 255 ods. 1 a žalovanému nárok na náhradu trov konania nepriznal, nakoľko žalovaný si takýto nárok neuplatnil.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol v zákonnej lehote odvolaním žalobca, ktorý sa domáhal jeho zmeny a vyhovenia jeho žalobe v celom rozsahu. Rozsudok súdu prvej inštancie považuje za nesprávne právne rozhodnutie. Namietal, že súd okrem iného nepostupoval v súlade s ust. § 182 CSP, keďže dokazovanie ukončil pred záverečnými rečami účastníkov konania, čím mu znemožnil prednesenie záverečnej reči podľa § 182 CSP a uvedený exces súdu zakladal odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. b/ CSP.

2.1. Ďalej namietal, že súd neaplikoval ustanovenie § 60 Zákonníka práce správne, keď poukázal na skutočnosť, že vystavenie listu dôchodkového zabezpečenia, resp. jeho oprava nie je žiadnym potvrdením o zamestnaní zamestnanca v zmysle § 60 Zákonníka práce, nakoľko sa nejedná o právny predpis medzi zamestnancom a zamestnávateľom, ale o právne skutočnosti prebiehajúce výhradne medzi zamestnávateľom a Sociálnou poisťovňou podľa zák. č. 274/1994 Z. z. o sociálnej poisťovni. Z uvedeného vyplýva záver, že na súdený spor nemožno použiť ani ustanovenie o prekluzívnej 3-mesačnej lehote v zmysle § 60 ods. 4 Zákonníka práce. V tejto súvislosti poukazuje na ním upriamené použitie ust. § 19 ods. 1 zák. č. 274/1994 Z. z. S uvedenými relevantnými právnymi predpismi sa však súd prvej inštancie vôbec nevysporiadal. Názor súdu, že dňa 31. 03. 1998 vedel o skutočnostiach, je absolútne nepodložený, pretože v tento deň u neho doma mu predložil k podpisu dohodu o skončení pracovného pomeru a vyhodnotenie odmeny G.. U. O. a ten mu predsa nemohol povedať, že žalovaný v budúcnosti za neho neodvedie odmeny zo sumy 103 470 Sk, resp. 398 766 Sk. Zdôraznil, že žalovaný mu neoznámil do začatia súdneho sporu výšku odvodov do Sociálnej poisťovni, ktoré za neho uhradil na poisťné na nemocenské a dôchodkové zabezpečenie, napriek jeho dvom žiadostiam zo dňa 25. 01.

2010 a 11. 01. 2011. Z odôvodnenia súdu vyplýva, že zamestnanec je v podstate povinný kontrolovať správnosť vykazovania zamestnávateľa na nemocenské a dôchodkové zabezpečenie, čo považuje za neprijateľné, v praxi nevykonateľné a v rozpore s Ústavou SR. Žiadny zákon neukladá zamestnancovi, aby vykonával kontroly na sociálnej poisťovni, či si jeho zamestnávateľ plní povinnosti podľa § 274/1994 Z. z. Z uvedeného dôvodu svoj nárok I. považuje za dôvodný, nevzťahuje sa naň 3-mesačná prekluzívna lehota, pretože nejde o potvrdenie o zamestnaní a nejde ani o skutočnosti upravené právnym predpisom podľa Zákonníka práce, ale skutočnosti podľa zák. č. 274/1994 Z. z. o sociálnej poisťovni.

2.2. K výroku II. uviedol, že v pôvodnej žalobe podanej dňa 15. 03. 2017 uviedol, že jeho nárok na pohyblivú zložku mzdy vo výške 398 766 Sk za obdobie od 01. 08. 1997 do 31. 03. 1998 je premlčaný. Ako právny laik mohol takýto názor vysloviť, ale o tom, či nárok je premlčaný, rozhoduje súd. V priebehu konania preukázal, že žalovaný mu pred skončením pracovného pomeru dňa 31. 03. 1998 oznámil, že aj na súde poprie skutočnosť, že by mu patrilo okrem sumy 103 470 Sk aj odmena v celkovej výške 398 766 Sk. O uvedenom postoji žalovaného svedčí aj konanie na OS Nitra pod sp. zn. 16C/78/01, kde žalovaný vo vyjadrení zo dňa 07. 04. 2003 poprel existenciu jeho nároku na odmenu v sume 398 766 Sk a jeho nárok označil len za jeho domnienku. V tomto konaní v súdnej zápisnici zo dňa 06. 09. 2018 už neuvádza uvedenú sumu ako jeho domnienku, ale zákonný nárok. Keďže nemal k dispozícii účtovné doklady, ktoré mu žalovaný, napriek jeho písomným výzvam odmietol vydať, je zrejmé, že nemohol bez takýchto dokladov - účtovnej dokumentácii podať žalobu. Napriek uvedenému, vykonal prácu, za ktorú mu patrí odmena aj vo výške 398 766 Sk, ktorú mu žalovaný v rozpore s § 111 ods. 1 ZP vedome nevyplatil a bránil aj uplatneniu tohto nároku súdnou cestou. Poukazuje na ust. § 262 ods. 1 ZP, z ktorého vyplýva, že lehota začína plynúť odo dňa, keď sa právo mohlo uplatniť po prvýkrát. Svoj nárok si mohol uplatniť po prvýkrát až po tom, čo podal žalobu zo dňa 10. 03. 2017 v tejto súdnej veci, kde uvádzal, že žalovaný mu nevyplatil odmenu vo výške 398 766 Sk, ale len vo výške 103 470 Sk, pričom žalovaný v rámci procesnej obrany vo svojom vyjadrení zo dňa 27. 06. 2017 túto tvrdenú skutočnosť výslovne nepoprel. Práve naopak, žalovaný na pojednávaní dňa 06. 09. 2018 do súdnej zápisnice uviedol, že „o tomto zákonnom nároku žalobcu už bolo rozhodnuté“. Až na základe takéhoto nepopretia jeho nároku na zostávajúcu časť odmeny si mohol prvýkrát uplatniť svoj nárok v súlade s § 262 ods. 1 ZP rozšírením žaloby zo dňa 01. 03. 2018. Z uvedeného protizákonného konania, ktorým mu žalovaný ako svojmu zamestnancovi odmietal počas 20 rokov dať informácie, na základe ktorých by sa mohol súdnou cestou dožadovať svojich práv na jemu prináležiacu pohyblivú zložku mzdy v sume 398 766 Sk s príslušenstvom, tak učinil v skutočnosti po podaní žaloby až dňa 10. 03. 2017, žalovaný nespochybnil tento nárok a umožnil mu prvýkrát sa domáhať jeho práv o zaplatenie uvedenej sumy. Uvedené konanie žalovaného ako zamestnávateľa smerovalo k znemožneniu domáhať sa jeho zákonnej mzdy nielen v rozpore so Zákonníkom práce, ale nepochybne i v rozpore s dobrými mravmi. Vznesená námietka premlčania jeho nároku na uvedenú mzdu zo strany žalovaného, ktorý dovtedy popieral jeho nárok, je v rozpore s dobrými mravmi.

3. K podanému odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný, ktorý navrhol rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť.

Pokiaľ ide o výrok I. napadnutého rozsudku, postupoval ako zamestnávateľ po skončení pracovného pomeru v súlade s § 60 zák. č. 65/1965 Zb. a vydal žalobcovi potvrdenie. Ak žalobca s takýmto obsahom nesúhlasil, mal možnosť v zákonom stanovenej lehote 3 mesiace odo dňa, keď sa o ich obsahu dozvedel, domáhať sa na súde, aby súd zamestnávateľovi uložil primerane ich upraviť (§ 60 ods. 4). Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že žalobca vedel o skutočnostiach ohľadne listu dôchodkového zabezpečenia v čase ukončenia pracovného pomeru, t. j. dňa 31. 03. 1998, to znamená, že lehota pre domáhanie sa opravy listu dôchodkového zabezpečenia mu uplynula dňa 30. 06. 1998.

3.1. Pokiaľ ide o druhý žalobný nárok - doplatenia mzdy za obdobie od 01. 08. 1996 do 01. 03. 1998 v sume 9 802,03 eura, súd prvej inštancie správne preskúmal, že žalobca a žalovaný vyhodnotili výšku odmeny na základe účtovnej evidencie o realizácii predaja a učinili spoločne v písomnej dohode zo dňa 31. 03. 1998 odmenu za obdobie od 01. 03. 1996 do 31. 03. 1998 vo výške 103 470 Sk. Má za to, že táto dohoda bola riadne uzatvorená v zmysle § 244 ods. 1 zák. č. 65/1965 Zb. S poukazom na ust. § 261 ods. 1 zák. č. 65/1965 Zb. žalobca žalobou zo dňa 01. 06. 1998 v konaní pod sp. zn. 25C/157/1998 sa domáhal od neho okrem iného aj zaplatenia doplatku mzdy nad rámec uvedenej dohody v sume 70 000 Sk. Uvedené konanie bolo skončené zastavením a o dovolaní bolo rozhodnuté uznesením NS SR 2Cdo 19/2004 odmietnutím dovolania. Lehota na uplatnenie peňažného nároku žalovaného začala plynúť dňa 01. 04. 1998 a skončila dňa 01. 04. 2001. Keďže pred súdom prvej inštancie sa dovolal premlčania, súd prvej inštancie správne skonštatoval, že nárok žalobcu na zaplatenie mzdy je premlčaný. Nedopustil sa

žiadneho konania, ktoré by bránilo žalobcovi uplatniť si svoj domnelý peňažný nárok v zákonnej lehote. Rovnako sa nedopustil konania, ktoré by bolo v rozpore s dobrými mravmi. Ani samotný žalobca pred súdom prvej inštancie nezdôvodnil, v čom porušil dobré mravy, ani v čom nekonal v súlade s dobrými mravmi.

3.2. Má za to, že súd prvej inštancie v priebehu konania postupoval v súlade s Civilným sporovým poriadkom, vyzval strany sporu, aby zhrnuli svoje návrhy a vyjadrili sa k dokazovaniu aj po právnej stránke a po vyhlásení dokazovania za skončené vo veci rozhodol.

4. K podanému vyjadreniu žalovaného sa vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že zotráva na všetkých svojich doterajších vyjadreniach a vyjadrenie žalovaného z 10. 08. 2021 považuje v celom rozsahu za účelové a nepodložené. Uviedol, že žalovaný mu do dnešného dňa neoznámil skutočnosti uvedené v jeho liste dôchodkového zabezpečenia, ktoré po 31. 03. 1998 zaslal na sociálnu poisťovňu. Táto skutočnosť nebola žiadnym dôkazom na súde prvej inštancie preukázaná. Pokiaľ ide o výšku odmeny, ktorá mala byť spoločne určená, toto tvrdenie je nepravdivé, poukazuje na výpoveď G., ktorý uviedol, že vyhodnotenie odmeny v sume 103 470 Sk dohodovil s ním telefonicky G.. Q. W.. Skutočnosť, že mu patrila k decembru 1997 odmena v sume 300 000 Sk G.. U. O. na pojednávaní dňa 18. 05. 2021 výslovne nepoprel. Keďže žalovaný výslovne nespochybnil jeho tvrdenia, že len do decembra 1997 mu patrila odmena nie vo výške 103 470 Sk, ale 300 000 Sk, toto jeho tvrdenie sa považuje za nesporné, pričom poukazuje na konanie na OS Nitra pod sp. zn. 25C/157/1998. Z uvádzaných skutočností je zrejmé, že žalobu na sumu 9 802,03 eura mohol podať až v tomto konaní, preto má za to, že žalovaný konal v rozpore s dobrými mravmi a v dôsledku uvedeného je ním vznesená námietka premlčania nezákonná, odporuje dobrým mravom a túto skutočnosť potvrdil aj samotný G.. O., ktorý mu osobne povedal, že G.. Q. W. sa voči nemu správal ako „hovädo“.

5. K podanému vyjadreniu žalobcu sa opätovne vyjadril žalovaný, ktorý k bodu 1. uviedol, že žalobca v návrhu na zmenu žaloby zo dňa 10. 02. 2021 predložil súdu „Mzdový list za 3/1998 zo dňa 28. 04. 1998“, z ktorého vyplývajú skutočnosti pre „List dôchodkového zabezpečenia“. Žalobca predložil v návrhu na zmenu žaloby zo dňa 10. 02. 2021 list zo dňa 27. 04. 1998 adresovaný spoločnosti PARAMO SLOVAKIA, a. s., z ktorého je zrejmé, že mzdový list za 3/1998 mal k dispozícii najneskôr v apríli 1998. Pokiaľ žalobca nesúhlasil s obsahom potvrdení vydaných zamestnávateľom pri skončení práce, mal možnosť v zákonom stanovenej lehote 3 mesiace odo dňa, kedy sa dozvedel o ich obsahu, domáhať sa na súde, aby súd uložil zamestnávateľovi primerane ich upraviť.

5.1. K bodu 2. uviedol, že pokiaľ žalobca uvádza, že odmena vo výške 103 470 Sk bola dohodovaná telefonicky, poukázal na listinu s názvom „Vyhodnotenie odmeny“ datovaná 31. 03. 1998, kde sa uvádza, že pracovník a zamestnávateľ na základe účtovnej evidencii o realizácii predaja v daných obdobiach spoločne vyhodnotili výšku odmeny a zhodli sa na tom, že pracovníkovi náleží odmena k základnej mzde za obdobie od 01. 02. 1996 do 31. 03. 1998 vo výške 103 470 Sk. Uvedenú listinu žalobca pripojil aj k podanej žalobe zo dňa 25. 05. 2017 a odmena bola žalobcovi aj vyplatená. V konaní vzniesol námietky premlčania s ďalším nárokom žalobcu na domnelé odmeny. Nedopustil sa žiadneho konania, ktoré by bránilo žalobcovi uplatniť svoj domnelý peňažný nárok v zákonnej lehote, ani žiadneho konania, ktoré by bolo v rozpore s dobrými mravmi.

6. K podanému vyjadreniu žalovaného sa opätovne vyjadril žalobca, ktorý uviedol, že zotráva na všetkých doterajších vyjadreniach a pre potvrdenie ich správnosti je ochotný podstúpiť skúšku na detektore lži, pričom nepochybuje, že tejto skúške sa podrobia aj obaja členovia predstavenstva žalovaného - Ing. W. a Ing. O.. Na podporu jeho tvrdenia, že sa nejedná o nejakú vymyslenú sumu prikladá dôkaz - kópiu zo zápisnice z pojednávania vedenom na OS Topoľčany zo dňa 02. 06. 2020 sp. zn. 11Cpr/19/2019, z ktorej vyplýva, že voči jeho tvrdeniu, že mu nebola vyplatená odmena vo výške 300 000 Sk, žalovaný - právny zástupca, ani predseda predstavenstva Ing. W. nič nenamietali - výslovne nepopreli ním tvrdenú skutočnosť, pričom následne G.. W. vypovedal ako svedok a vo svojej výpovedi výslovne nepoprel, že mu nepatrila uvedená suma 300 000 Sk. V zmysle ust. § 151 ods. 1 CSP sa preto jeho tvrdenia považujú za nesporné a jeho nárok na odmenu v sume 9 802 eur s úrokom z omeškania je v celom rozsahu dôvodný.

7. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd (§ 34 Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“) po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou v zákonom stanovenej lehote a proti rozhodnutiu súdu

prvej inštancie, proti ktorému zákon pripúšťa odvolanie, preskúmal napadnutý rozsudok, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania s verejným vyhlásením rozhodnutia na webovej stránke súdu a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 odsek 1 CSP potvrdiť ako vecne správny.

8. Predmetom konania je žaloba žalobcu, doručená súdu prvej inštancie dňa 15. 03. 2017, ktorou sa domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť vystaviť opravný list dôchodkového zabezpečenia, v ktorom sumu 103 470 Sk vyplatenú žalobcovi vo výplatnom termíne marec 1998 prerozdeli do obdobia od 01. 08. 1996 do 31. 03. 1998 na základe dohody o zmene pracovnej zmluvy zo dňa 30. 07. 1996 a na základe dohody o zmene pracovnej zmluvy zo dňa 05. 05. 1997 a tento opravný list dôchodkového zabezpečenia žalovaný zašle žalobcovi v lehote 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobca k podanej žalobe pripojil pracovnú zmluvu so zamestnávateľom PARAMO SLOVAKIA, s. r. o. Nitra, Radlinského 9 s uvedením druhu práce: referent odbytu, s dňom nástupu do práce: 01. 02. 1996 a so mzdovým dojednaním: 9 000 Sk - základná mesačná mzda. Dňa 30. 07. 1996 došlo k dohode o zmene pracovnej zmluvy, kde sa s účinnosťou od 01. 08. 1996 mení mzdové dojednanie na sumu 2 700 Sk - základná mesačná mzda + 5% z objemu realizovaného obchodu zabezpečeného pracovníkom. Ďalšou dohodou o zmene pracovnej zmluvy zo dňa 05. 05. 1997 s účinnosťou od 01. 05. 1997 došlo k zmene mzdových podmienok - na sumu 10 000 Sk + 1% z objemu predaného tovaru zabezpečeného pracovníkom. Dňa 31. 03. 1998 došlo v zmysle § 43 Zákonníka práce medzi zamestnávateľom PARAMO SLOVAKIA, a. s. a zamestnancom G. U. U. (žalobcom) k dohode o rozviazaní pracovného pomeru dohodou ku dňu 31. 03. 1998, a to z dôvodu podľa § 46 ods, 1 písm. c/ ZP. Zamestnávateľ a zamestnanec sa dohodli na odstupnom v zmysle zák. č. 195/91 Zb. o výške 4-násobku priemerného mesačného platu s tým, že odstupné bude zamestnancovi vyplatené v riadnom výplatnom termíne za 3/1998. Z listiny nazvanej „Vyhodnotenie odmeny“ vyplýva, že žalobca ako zamestnanec spoločnosti PARAMO SLOVAKIA, a. s., ktorá je nástupníckou organizáciou spoločnosti PARAMO SLOVAKIA, s. r. o. podľa dodatku z 30. 07. 1996 náleží zamestnancovi odmena k základnej mzde vo výške 5% z objemu realizovaného obchodu zabezpečeného pracovníkom, a to podľa dodatku zo dňa 05. 05. 1997 mu náleží odmena k základnej mzde vo výške 1% zo objemu predaného tovaru zabezpečeného pracovníkom. Podľa bodu 2. uvedenej listiny o vyhodnotení odmeny pracovník a zamestnávateľ na základe účtovnej evidencie o realizácii predaja v daných obdobiach spoločne vyhodnotili výšku odmeny a zhodli sa na tom, že pracovníkovi prináleží odmena k základnej mzde za obdobie od 01. 02. 1996 do 31. 03. 1998 vo výške 103 470 Sk. Táto odmena bude vyplatená pracovníkovi vo výplatnom termíne 3/98 a zamestnávateľ je oprávnený si z výplaty tejto mzdy zraziť pohľadávky vo výške 103 470 Sk, ktoré má zamestnávateľ voči zamestnancovi. Uvedené vyhodnotenie odmeny je podpísané tak zo strany žalobcu ako zamestnanca, ako aj za zamestnávateľa. Ďalším výrokom (po pripustení zmeny žalobného petitu) sa domáhal zaviazať žalovaného zaplatiť mu ušlú mzdu za obdobie od 01. 08. 1996 do 01. 03. 1998 v sume 13 236,60 eura s príslušenstvom. Žalobca v konaní tvrdil, že pohyblivá zložka k mzde mala byť vyplatená každý mesiac s poukazom na ust. § 119 ods. 1 Zákonníka práce č. 65/1965 Zb. Ak by mu žalovaný priebežne každý kalendárny mesiac od 01. 02. 1996 do 31. 03. 1998 vyplácal po častiach z odmeny 103 470 Sk, tak by z tejto sumy odviezol aj na jeho dôchodkové zabezpečenie vyššiu sumu, ako tým, že ju dal ako celok do jediného výplatného termínu v marci 1998, z ktorej sa len malá časť odvieďla na dôchodkové zabezpečenie. Žalovaný sa v konaní bránil tým, že pokiaľ suma 103 470 Sk bola vyplatená žalobcovi vo výplatnom termíne marec 1998, avšak podľa žalobcu mala byť prerozdelená do žalovaného obdobia, porušil by tým zákon č. 274/94. Žalobu ohľadne zaplataenia mzdy žiadal zamietnuť z dôvodu, že o tejto bolo rozhodované rozsudkom OS Nitra sp. zn. 25C/157/98, pričom zároveň vzniesol aj námietku premlčania.

8.1. Krajský súd v Nitre vo veci rozhodol po prvýkrát uznesením zo dňa 03. 09. 2020 o podanom odvolaní žalobcu proti rozsudku OS Topoľčany zo dňa 08. 01. 2019 č. k. 11Cpr/2/2017-89, keď odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutom zamietajúcom výroku o určení povinnosti vystaviť opravný list dôchodkového zabezpečenia (I.) a v napadnutom zastavujúcom výroku do sumy 9 802,03 eura, ako aj v súvisiacom výroku o náhrade trov konania, rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

9. Predmetom konania pred súdom prvej inštancie tak zostal opätovne výrok o uložení povinnosti žalovanému vystaviť opravný list dôchodkového zabezpečenia a o zaplataenie mzdy žalobcovi za obdobie

od 01. 08. 1996 do 01. 03. 1998 v sume 9 802,03 Sk, ktoré oba výroky súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom zamietol a žalovanému náhradu trov konania nepriznal.

10. Odvolací súd, viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania (§ 379 a § 380 ods. 1 CSP) mal za úlohu posúdiť, či súd prvej inštancie dospel k správne právnemu názoru, keď nárok žalobcu o povinnosti vystaviť opravný list dôchodkového zabezpečenia zamietol z dôvodu preklúzie takéhoto nároku, a pokiaľ ide o druhý uplatnený nárok o zaplatenie mzdy za obdobie od 01. 08. 1996 do 01. 03. 1998 v sume 9 802,03 Sk, posúdiť, či súd prvej inštancie správne tento nárok zamietol z dôvodu premlčania nároku.

11. V sporovom konaní je súd viazaný žalobným petitom, okrem zákonnej výnimky, ktorá vyplýva z ust. § 216 ods. 2 CSP. Táto zásada sa premieta aj do odvolacieho konania, keď je odvolací súd viazaný rozsahom, v akom odvolateľ napadne rozhodnutie súdu prvej inštancie. V odvolacom konaní sa tak dispozičná zásada prejavuje tým, že odvolací súd je viazaný rozsahom odvolania, t. j. že odvolanie prejedná len v medziach, v akých ho odvolateľ napáda. Odvolateľ musí v danom odvolaní uviesť, ktoré výroky rozhodnutia konkrétne napáda, to znamená, proti ktorým konkrétnym výrokom odvolanie smeruje. Odvolateľ súčasne v podanom odvolaní vymedzuje, z akých dôvodov žiada o preskúmanie napadnutého rozhodnutia. Odvolací súd je viazaný dôvodmi odvolania, to znamená, že na iné pochybenie súdu prvej inštancie, ktoré by mohlo byť v súlade s § 365 CSP dôvodom na podanie odvolania, odvolací súd pri svojom rozhodovaní o odvolaní prihliadať nemôže, aj keby takéto porušenie zistil. Odvolací súd preto pri rozhodovaní o podanom odvolaní môže prihliadať len na také dôvody, ktoré boli uplatnené v lehote na podanie odvolania a zároveň vyšli v odvolacom konaní najavo. Odvolateľ teda v podanom odvolaní fakticky svojím dispozičným úkonom vymedzuje nielen rozsah, ale aj dôvody preskúmvacej činnosti odvolacieho súdu.

12. Odvolací súd, preskúmvajúc napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie, s ohľadom na rozsah a odvolacie dôvody uplatnené žalobcom v podanom odvolaní, dospel k záveru, že odvolacie námietky žalobcu nie sú spôsobilé zmeniť vecnú správnosť záverov súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie dostatočne zistil skutkový stav a vec správne právne posúdil, keď na vec aplikoval správne zákonné ustanovenia a podľa týchto zákonných ustanovení aj vo veci správne rozhodol. Z uvedených dôvodov odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s rozhodnutím súdu prvej inštancie, na ktoré v podrobnostiach poukazuje a ako vecne správne ho považuje za potrebné v zmysle § 387 odsek 1, 2 CSP potvrdiť.

13. Žalobca v prvom rade namietal nesprávny procesný postup, keď namietal, že súd prvej inštancie nepostupoval v súlade s ust. § 182 CSP, keď ukončil dokazovanie pred záverečnými rečami účastníkov konania, čím mu nelegitímne znemožnil prednesenie záverečnej reči podľa § 182 CSP.

14. Podľa § 365 odsek 1 písmeno b/ CSP odvolanie možno odôvodniť len tým, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

14.1. Tento odvolací dôvod je potrebné vykladať eurokonformne s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá predpokladá, že v tomto prípade ide o porušenie procesných práv, a nie hmotno-právnych nárokov oboch strán. Ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty. Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, a ak takejto ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR sa každý môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, resp. podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd má každý právo na spravodlivé súdne konanie. Podľa čl. 48 Ústavy SR každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietahov a v jeho prítomnosti, aby sa mohol vyjadriť k všetkým vykonávaným dôkazom.

15. Podľa § 182 CSP, ak súd pojednávanie neodročí, pred jeho skončením vyzve strany, aby zhrnuli svoje návrhy a vyjadrili sa k dokazovaniu a k právnej stránke veci. Ak po vyjadrení strán súd nepovažuje za potrebné vykonať ďalšie dôkazy, uznesením vyhlási dokazovanie za skončené.

Odvolačný súd preskúmal námietku žalobcu a zo zápisnice o pojednávaní pred súdom prvej inštancie zo dňa 18. 05. 2021 zistil, že na tomto pojednávaní súd prvej inštancie vykonal dokazovanie oboznámením listinných dôkazov, rozhodol o pripustení zmeny žaloby, pristúpil k výsluchu žalobcu, ktorého výpoveď je veľmi podrobne zachytená v zápisnici o pojednávaní, ďalej pristúpil k výsluchu žalovaného. Zo zápisnice ďalej vyplýva, že ani jedna zo strán nemala ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania a súd preto vyhlásil dokazovanie za skončené a udelil stranám sporu právo na záverečné vyjadrenie. Po záverečnom vyjadrení odročil pojednávanie za účelom vyhlásenia rozsudku. Odvolačný súd, vychádzajúc z popísaného postupu súdu prvej inštancie, nevzhladol dôvody pre naplnenie odvolacieho dôvodu v zmysle § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, nezistil nesprávny procesný postup súdom prvej inštancie, keď žalobca nemal ďalšie návrhy na doplnenie dokazovania, súd prvej inštancie preto vyhlásil dokazovanie za skončené a zároveň umožnil obom stranám sa na záver vyjadriť a zároveň tak zhrnúť svoje návrhy a vyjadriť sa k dokazovaniu, ako aj k právnej stránke veci. Nebolo preto dôvodné odvolanie žalobcu v tom smere, že súd prvej inštancie nepostupoval v súlade s ust. § 182 CSP. Pokiaľ súd prvej inštancie vyhlásil najprv dokazovanie za skončené, pretože strany sporu nemali návrhy na doplnenie dokazovania a potom umožnil stranám sporu na záver sa vyjadriť, odvolačný súd takýto postup nepovažoval za tak nesprávny postup, aby bolo možné konštatovať, že ním žalobcovi bolo znemožnené realizovať svoje procesné práva až v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces.

16. Žalobca ďalej v podanom odvolaní namietal nesprávnu aplikáciu ust. § 60 ods. 2 Zákonníka práce č. 65/1965 Zb., keď uvedené ustanovenie jednoznačne stanovuje, že pri skončení pracovného pomeru je zamestnávateľ povinný vydať zamestnancovi, príp. inému zamestnávateľovi na jeho žiadosť potvrdenie o zamestnaní a uviesť v ňom najmä dobu trvania a iné skutočnosti z pracovného pomeru a tiež ďalšie skutočnosti ustanovené právnym predpisom, pričom vystavenie listu dôchodkového zabezpečenia, resp. jeho oprava, ktorej sa domáha, nie je žiadne potvrdenie o zamestnaní zamestnanca v zmysle § 60 ZP, nakoľko sa nejedná o právny predpis medzi zamestnancom a zamestnávateľom, ale o právnej skutočnosti prebiehajúcej výhradne medzi zamestnávateľom a sociálnou poisťovňou v zmysle zák. č. 274/1994 Z. z. o sociálnej poisťovni. Z uvedeného dôvodu podľa jeho názoru preto nebolo možné použiť ani ustanovenia o prekluzívnej 3-mesačnej lehote v zmysle § 60 ods. 4 ZP.

16.1. Súd prvej inštancie správne postupoval, keď v zmysle § 250a ods. 1 ZP č. 311/2002 Z. z. vznik pracovno-právnych vzťahov, ako aj nárokov, ktoré vznikli pred 1. júlom 2003 posúdil podľa predpisov platných do 30. júna 2003 a správne na danú vec aplikoval Zákonník práce pod č. 65/1965 Zb., ktorý bol platný a účinný v čase vzniku pracovno-právnych vzťahov, ako aj nárokov, ktorých sa žalobca domáha.

Podľa § 60 odsek 2 zákona č. 65/1965 Zb. pri skončení pracovného pomeru je zamestnávateľ povinný vydať zamestnancovi, príp. inému zamestnávateľovi na jeho žiadosť potvrdenie o zamestnaní a uviesť v ňom najmä dobu trvania, skutočnosti rozhodné pre posúdenie jeho nároku na dovolenku na zotavenie a záväzky zamestnanca voči zamestnávateľovi a či, v akej výške, v akom poradí a v čí prospech sa vykonávajú zo zamestnancovej mzdy zrážky, ako aj ďalšie skutočnosti ustanovené právnymi predpismi.

Podľa § 60 odsek 4 citovaného zákona, ak zamestnanec s obsahom pracovného posudku alebo potvrdením o zamestnaní nesúhlasí, môže sa domáhať v lehote 3 mesiacov odo dňa, keď sa o ich obsahu dozvedel, na súde, aby sa zamestnávateľovi uložilo primerane ich upraviť.

Citované ustanovenie umožňuje zamestnancovi domáhať sa na súde primeranej úpravy nesprávneho potvrdenia o zamestnaní v lehote 3 mesiacov odo dňa, kedy sa o jeho obsahu dozvedel. Aj keď sa zamestnanec nedožadoval v stanovenej lehote primeranej úpravy pôvodného potvrdenia o zamestnaní, môže sa ho dožadovať proti akémukoľvek dodatku k takémuto potvrdeniu o zamestnanie do troch dní odo dňa, kedy sa o obsahu dodatku dozvedel; to platí tým viac, že zamestnávateľ uviedol v dodatku skutočnosti a okolnosti, ktoré neboli obsiahnuté v pôvodnom potvrdení o zamestnaní. Uvedená 3-mesačná lehota je lehotou prekluzívnou (prepadnou), ktorej márnym uplynutím dochádza k zániku práva domáhať sa v konaní podľa § 60 ods. 4 ZP primeranej úpravy nesprávneho potvrdenia o zamestnaní. Ak bolo právo uplatnené po uplynutí stanovenej lehoty, prihliadne súd k zániku práva, i keď ho účastník konania nenamieta. K riadnemu uplatneniu práva na primeranú úpravu potvrdenia o zamestnaní je potrebné, aby oprávnený účastník svoje právo uplatnil v zákonom stanoveným spôsobom žalobou na súde, po prípade vzájomným návrhom; uplatnenie práva iba námietkou proti obsahu potvrdenia

o zamestnaní, vyjadrením nesúhlasu s postupom zamestnávateľa v rámci iného sporu nemá na beh prekluzívnej lehoty žiadny vplyv.

16.2. Potvrdenie o zamestnaní má v profesionálnej kariére každého zamestnanca podstatný právny význam. Povinnosť vydať potvrdenie o zamestnaní má zamestnávateľ vo vzťahu ku všetkým svojim zamestnancom v pracovnom pomere a má túto povinnosť plniť bez žiadosti zamestnanca. Potvrdenie o zamestnaní zamestnávateľ vydáva výlučne zamestnancovi. Aj keď Zákonník práce neustanovuje, kedy presne má zamestnávateľ vydať potvrdenie o zamestnaní, keďže ide o potvrdenie o zamestnaní v súvislosti so skončením pracovného pomeru, najneskorším termínom pre vydanie potvrdenia o zamestnaní je deň skončenia pracovného pomeru bez ohľadu na to, či zamestnávateľ alebo jeho zamestnanec uplatňujú na súde neplatnosť skončenia pracovného pomeru. Potvrdenie o zamestnaní je zamestnávateľ, na rozdiel od pracovného posudku, povinný vydať pri skončení pracovného pomeru bez ohľadu na to, či o jeho vyhotovenie zamestnanec požiada, alebo nie. Vychádzajúc z charakteru a právnej povahy potvrdenia o zamestnaní, toto chráni nielen nadobudnuté pracovno-právne nároky, resp. záväzky zamestnanca, ale súčasne chráni záujmy ďalších potenciálnych zamestnávateľov.

Právo zamestnanca na súdnu ochranu proti obsahu pracovného posudku alebo potvrdenia o zamestnaní môže zamestnanec uplatniť v 3-ročnej prekluzívnej lehote. Toto právo prislúcha len zamestnancovi, ktorý je v pracovnom pomere. Lehota 3 mesiacov na uplatnenie žalobného návrhu zamestnanca je hmotno-právnu prekluzívnou lehotou.

17. Žalobca sa žalobou podanou na súde prvej inštancie dňa 15. 03. 2017 domáhal uloženia povinnosti žalovanému vystaviť opravný list dôchodkového zabezpečenia žalobcu, v ktorom sumu 103 470 Sk vyplatenú žalobcovi vo výplatnom termíne marec 1998 prerozdelí do obdobia od 01. 08. 1996 do 31. 03. 1998 na základe dohôd o zmene pracovnej zmluvy zo dňa 30. 07. 1996 a zo dňa 05. 05. 1997 a tento opravný list dôchodkového zabezpečenia žalobcu mu žalovaný zašle v lehote troch dní od právoplatnosti rozsudku. Po pripustení zmeny žalobného návrhu sa žalobca domáhal uloženia povinnosti žalovanému vystaviť opravný list dôchodkového zabezpečenia žalobcu, v ktorom sumu 443 579,96 Sk (14 724,15 eura) prerozdelí do obdobia od 01. 08. 1996 do 31. 03. 1998 a tento opravný list zašle žalovaný žalobcovi do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Pre konanie o úpravu posudku o pracovnej činnosti, resp. potvrdenie o zamestnaní platí, že súd je viazaný návrhom účastníkov (R 21/1980).

Súd prvej inštancie, tak viazaný žalobným návrhom žalobcu, tento posudzoval podľa jeho obsahu a tento podriadil pod zákonné ust. § 60 ods. 2 ZP, ktoré pojednáva o povinnosti zamestnávateľa na žiadosť zamestnanca vydať potvrdenie o zamestnaní, pričom okrem do vytrvania skutočností rozhodných pre posúdenie o nároku na dovolenku a záväzkoch zamestnanca voči zamestnávateľovi, či a v akej výške, v akom poradí a v čí prospech sa vykonávajú zo zamestnancovej mzdy zrážky, ako aj ďalšie skutočnosti ustanovené právnymi predpismi. Odvolací súd má za to, že tak ako v pracovnom posudku, tak aj v potvrdení o zamestnaní, má zamestnávateľ uvádzať len tie skutočnosti, ktoré sú právne relevantné vo vzťahu k vykonávanej práci. Pokiaľ sa žalobca domáhal vystavenia opravného listu dôchodkového zabezpečenia žalobcu od žalovaného ako bývalého zamestnávateľa, uvedená povinnosť je nad rámec ustanovenia zákona, konkrétne § 60 ods. 1, 2 Zákonníka práce č. 65/1965 Zb. Súd prvej inštancie sa však správne prioritne zaoberal tým, či si žalobca svoje právo uplatnil v zákonom stanovenej lehote upravenej v ust. § 60 ods. 4 ZP. Aj keď Zákonník práce neustanovuje, kedy presne má zamestnávateľ vydať potvrdenie o zamestnaní, keďže ide o potvrdenie o zamestnaní v súvislosti so skončením pracovného pomeru, najneskorším termínom pre vydanie potvrdenia o zamestnaní je deň skončenia pracovného pomeru, bez ohľadu na to, či zamestnanec sa bude domáhať na súde neplatnosti skončenia pracovného pomeru. V danom prípade pracovný pomer žalobcu u právneho predchodcu žalovaného skončil na základe dohody o rozviazaní pracovného pomeru skončil na základe dohody o rozviazaní pracovného pomeru k 31. 03. 1998 z dôvodu uvedeného v § 46 ods. 1 písm. c/ Zákonníka práce. Zároveň bola dohodnutá na základe vyhodnotenia odmeny zo dňa 31. 03. 1998 aj výška odmeny na základe účtovnej evidencie o realizácii predaja v daných obdobiach. Zo žiadosti o doplatenie mzdy, ktorú adresoval žalobca právnenému predchodcovi žalovanému dňa 22. 04. 1998, vyplýva, že dňa 06. 04. 1998 žalovaný žalobcovi doručil opravný mzdový list a žalobca namietal spôsob výpočtu mzdy. Pokiaľ žalobca uplatnil žalobou na súde prvej inštancie dňa 15. 03. 2017 nárok na vystavenie opravného listu dôchodkového zabezpečenia, odvolací súd dospel k rovnakému právnenému záveru ako súd prvej inštancie, že uvedený nárok žalobcu je prekludovaný v zmysle § 60 ods. 4 ZP.

18. Ďalším nárokom žalobcu bolo zaplatenie mzdy za obdobie od 01. 08. 1996 do 01. 03. 1998 v sume 9 802,03 eura.

Sám žalobca v podanej žalobe si uvedomil, že uplatnený nárok v čase podania žaloby vo výške 398 766 Sk za obdobie od 01. 08. 1996 do 31. 03. 1998 je premlčaný, napriek uvedenému došlo k rozšíreniu tohto žalobného nároku na zaplatenie mzdy na sumu 13 236,60 eura. Súd prvej inštancie správne skonštatoval, že žalobca si mohol uplatniť svoj nárok na zaplatenie mzdy, resp. nevyplatené odmeny dňom 01. 04. 1998, kedy mu začala plynúť premlčacia lehota a táto skončila plynúť 01. 04. 2001. Vzhľadom na vznesenú námietku premlčania zo strany žalovaného, súd prvej inštancie správne nárok pre premlčanie nároku zamietol. Podľa názoru žalobcu lehota na uplatnenie práva sa podľa jeho názoru v zmysle § 262 ods. 1 ZP začala plynúť odo dňa, kedy sa právo mohlo uplatniť po prvý raz, pričom tvrdil, že on si uplatnil tento svoj nárok podaním žaloby zo dňa 10.03. 2017, a to z dôvodu, že v rámci procesnej obrany žalovaný výslovne jeho nárok nepoprel. Uvedená argumentácia žalobcu nie je správna. Premlčacia lehota začína plynúť skončením pracovného pomeru žalobcu, t. j. dňa 31. 03. 1998 a premlčacia lehota na uplatnenie práva na zaplatenie mzdy, resp. odmeny začala plynúť nasledujúcim dňom, t. j. od 01. 04. 1998. Súd prvej inštancie bol povinný zohľadniť vznesenú námietku premlčania zo strany žalovaného a túto aj správne vyhodnotil tak, že nárok žalobcu je premlčaný.

19. Pokiaľ žalobca vznesenú námietku premlčania zo strany žalovaného považoval za v rozpore s dobrými mravmi, ani táto odvolacia námietka žalobcu nie je dôvodná.

Základným účelom inštitútu premlčania je pôsobiť na subjekty občiansko-právnych vzťahov (vrátane pracovných vzťahov), aby v primeraných dobách uplatnili svoje práva (nároky) a zároveň aj zabránili tomu, aby povinné osoby neboli po časovo neprimeranej dobe nútené splniť si svoje povinnosti. Inštitút premlčania takto zabraňuje dlhodobému trvaniu práva im zodpovedajúcim povinnostiam. Ak uplynula zákonom ustanovená premlčacia doba a oprávnená osoba v nej určeným spôsobom príslušného orgánu svoje právo nevykonala, vzniká povinnej osobe oprávnenie vzniesť námietku premlčania, a tak spôsobiť stav, že sa oprávnená osoba nemôže s úspechom domáhať na súde svojho práva. Dôsledné vznesenie námietky premlčania sa v občianskom súdnom konaní má za následok, že súd nemôže oprávnenej osobe právo (nárok) priznať (§ 100 ods. 1 veta tretia OZ). Pritom zásada hospodárnosti konania musí viesť konajúci súd k tomu, aby prednostne posúdil v konaní vznesenú námietku premlčania, vzhľadom na to, že v prípade jej oprávnenosti takýto postup vedie k rýchlemu vydaniu rozhodnutia vo veci samej, bez potreby vykonávania ďalších dôkazov.

Ustanovenie § 3 OZ je všeobecným ustanovením v hmotno-právnej povahe, ktoré dáva súdu možnosť posúdiť, či výkon subjektívneho práva je v súlade s dobrými mravmi a v prípade, ak to tak nie je, požadovanú ochranu odoprieť.

V danej veci súd prvej inštancie dospel k správne právnemu záveru o premlčaní žalobcom uplatňovanej pohľadávky s poukazom na vznesenú námietku premlčania zo strany žalovaného, ktorú nepovažoval za v rozpore s dobrými mravmi. Premlčanie je kvalifikované plynutie času, v dôsledku ktorého súdnu vykonateľnosť možno odvrátiť námietkou. Zmyslom tohto inštitútu je zvýšenie istoty v právnych vzťahoch. Premlčaním právo nezaniká, iba sa závažne oslabuje. Uplatnenie námietky premlčania spôsobuje zánik súdnej vymáhateľnosti, v dôsledku čoho súd premlčané právo nemôže priznať. Neprihliadnutie na vznesenú námietku premlčania, príp. odopretia tohto práva, hoci aj pre rozpor s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 OZ) je v rozpore s ust. § 100 ods. 1 OZ, z ktorého jednoznačne vyplýva, že súd musí prihliadnuť na námietku premlčania vznesenú dlžníkom a nemôže veriteľovi priznať premlčané právo. Dobrým mravom neodporuje, ak niekto namieta premlčanie práva uplatňované proti nemu. Použitím ust. § 3 ods. 1 OZ nemožno ignorovať dlžníkom odôvodnene vznesenú námietku premlčania a premlčané právo veriteľovi priznať, a tak reparovať už zaniknuté právo veriteľa na vymáhanie jeho pohľadávky (1Cdo 148/2004). Obdobný názor zaujal aj NS SR vo svojom rozhodnutí 3Cdo 41/2012.

20. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP a úspešnému žalovanému v odvolacom konaní nepriznal náhradu trov tohto konania z dôvodu, že si náhradu trov konania výslovne neuplatňoval.

Toto rozhodnutie bolo v senáte prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).